

Sygn. akt I BP 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa Z. P.
przeciwko P. w S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 sierpnia 2014 r.,
skargi Rzecznika Praw Obywatelskich o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w B.
z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt V Pa (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację powódki Z. P. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 lutego 2011 r. o wynagrodzenie za pracę, odprawę pieniężną oraz sprostowanie świadectwa pracy.

Rzecznik Praw Obywatelskich złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w części dotyczącej wynagrodzenia za pracę i - wnosząc o stwierdzenie jego niezgodności z prawem - zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 80 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie wskutek przyjęcia, że powódka nie była gotowa do wykonywania pracy, podczas gdy powódka zachowała prawo do wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy w związku z art. 81 § 1 k.p.; 2) art. 11 w związku z art. 22 §

1 oraz art. 94 pkt 2 k.p., przez ich niezastosowanie; 3) naruszenie konstytucyjnych praw człowieka i obywatela, a to wynikającego z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP prawa do ochrony praw majątkowych, przez pozbawienie powódki prawa do wynagrodzenia za pracę. Wyrządzenie szkody poprzez wydanie kwestionowanego wyroku uprawdopodobnione zostało tym, że w jego wyniku powódka została pozbawiona wynagrodzenia za pracę za okres, w którym pozwany zwolnił ją z obowiązku świadczenia pracy, a „jest wysoce prawdopodobne, że właściwa wykładnia art. 80 k.p. skutkowałaby uwzględnieniem apelacji powódki”, co „uzasadnia stwierdzenie, iż powódce mogła zostać wyrządzona szkoda”. Nadto skarżący wskazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w przedmiotowym zakresie w drodze innych środków prawnych nie jest i nie było możliwe, gdyż skarga kasacyjna była niedopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia nieprzekraczającą dziesięciu tysięcy złotych (5.200 zł).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa w sześciu punktach wymagania, jakim powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Sąd to: oznaczenie wyroku i zakres jego zaskarżenia (pkt 1), przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Każde z tych sześciu wymagań jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Oceniana pod kątem dopuszczalności skarga nie zawiera elementu wymienionego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., to jest wskazania przepisu (przepisów)

prawa, z którym (którymi) zaskarżony wyrok jest niezgodny. Skarżący zdaje się utożsamiać podstawę skargi z niezgodnością zaskarżonego orzeczenia z określonym przepisem prawa. Tymczasem w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że wymagania skargi wskazane w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje i cele. Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie pozostaje w związku z art. 424⁴ k.p.c. stanowiącym, że skargę można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Natomiast konieczność wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny wynika z tego, że istotą skargi jest właśnie stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem, a więc konkretnym jego przepisem. Można więc zarzucać naruszenie wielu przepisów, które doprowadziło do wydania wyroku niezgodnego z prawem, jednak należy spośród nich wskazać ten przepis, z którym - zdaniem skarżącego - zaskarżony wyrok jest niezgodny. Naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą, ale nie muszą, spowodować niezgodności z prawem, tym samym przepisy powołane w podstawach skargi nie muszą być jednocześnie tymi przepisami, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. Z tego względu, gdy ten sam przepis stanowi jednocześnie element podstawy skargi i przepis, z którym wyrok jest niezgodny, konieczne jest powołanie go w dwóch odrębnych punktach, tak aby spełnienie obu omawianych wymagań nie budziło wątpliwości (por. postanowienia: z dnia 21 czerwca 2007 r., I BP 9/09, LEX nr 567315; z dnia 1 kwietnia 2011 r., II BP 2/11, LEX nr 1380867; z dnia 14 lutego 2012 r., II BP 15/11, LEX nr 1215276; z dnia 24 października 2013 r., I CNP 7/13, LEX nr 1386026; z dnia 7 lutego 2014 r., II CNP 50/13, LEX nr 1436109 i powołane w nich orzeczenia). Wymagania takiego nie spełnia ograniczenie się przez skarżącego w uzasadnieniu skargi do stwierdzenia, że „zachodzą zatem podstawy do przyjęcia, iż wykazywana niniejszym niezgodność zaskarżonego wyroku z przepisami prawa prowadzi do powstania uszczerbku majątkowego po stronie powódki”.

Z powyższych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku podlega odrzuceniu, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

